

Særskilt vedlegg til St prp. nr 10

(2001-2002)

**Revidert Konvensjon om opprettelse av Det europeiske frihandelsforbund
(EFTA) av 21. juni 2001**

Konsolidert versjon

VEDLEGG 17

Vedlegg P. Landtransport (artikkel 35)

Avdeling I - Generelle bestemmelser

Artikkel 1

Generelle prinsipper og formål

Dette vedlegg tar sikte på å liberalisere medlemsstatenes adgang til hverandres transportmarkeder for befordring av personer og gods på vei og med jernbane, på en slik måte at det sikres en mer effektiv styring av trafikken langs de trafikkarer som fra et teknisk, geografisk og økonomisk synspunkt er best egnet for alle transportmåter som omfattes av dette vedlegg.

Bestemmelsene i dette vedlegg og deres anvendelse bygger på gjensidighetsprinsippet, territorialprinsippet, åpenhetsprinsippet og prinsippet om fritt valg av transportmåte.

Medlemsstatene forplikter seg til ikke å treffe diskriminerende tiltak ved anvendelsen av dette vedlegg.

Anvendelsen av dette vedlegg skal samtidig, innenfor grensene for medlemsstatenes myndighetsområde, bygge på prinsippene og målene om en bærekraftig mobilitet og en samordnet transportpolitikk i de alpine områder, som fastsatt i kapittel 4 i landtransportavtalen mellom Sveits og EF av 21. juni 1999 (heretter kalt «avtalen EF-Sveits»).

Artikkel 2

Virkeområde

Dette vedlegg får anvendelse på toveis transport mellom medlemsstatene av personer og gods på vei, på gjennomgangstrafikk som krysser medlemsstatenes territorium, med forbehold for artikkel 7 nr. 3, og på tresidig transport av personer og gods på vei.

Dette vedlegg får anvendelse på internasjonal transport av personer og gods med jernbane, og på kombinert internasjonal transport. Det får ikke anvendelse på jernbaneforetak som har en virksomhet begrenset til by-, forstads- eller regionaltransport.

Dette vedlegg får anvendelse på transport som utføres av veitransportforetak eller jernbaneforetak etablert på en av medlemsstatenes territorium.

Artikkel 3

Definisjoner

Veitransport I dette vedlegg menes med

erverv som transportør av gods på vei: den virksomhet som utføres av ethvert foretak som for en annens regning driver godstransport, enten med en motorvogn eller med en kombinasjon av kjøretøyer,

erverv som transportør av personer på vei: den virksomhet som utføres ethvert foretak som for annens regning driver internasjonal transport av personer med turvogn eller buss,

foretak: enhver fysisk eller juridisk person som driver virksomhet med eller uten fortjeneste, enhver sammenslutning eller gruppe av personer som ikke er et rettssubjekt og som driver med eller uten fortjeneste, og ethvert offentlig organ, enten det er et eget rettssubjekt eller er underlagt en myndighet som er et rettssubjekt,

kjøretøy: en motorvogn registrert på en medlemsstats territorium eller en kombinasjon av kjøretøyer der minst trekkenheten er registrert på en medlemsstats territorium, og som er beregnet utelukkende på godstransport, eller enhver motorvogn som er konstruert og utstyrt slik at den egner seg for transport av mer enn ni personer, herunder fører, og som er beregnet på slik bruk,

internasjonal transport: en reise som foretas med et kjøretøy, med avgangssted på en medlemsstats territorium og bestemmelsessted på en annen medlemsstats territorium eller i en tredjestat, eller omvendt, samt tomkjøring i forbindelse med nevnte reise; dersom reisens avgangssted eller bestemmelsessted er i en tredjestat, må transporten utføres med et kjøretøy registrert på territoriet til den medlemsstat der avgangs- eller bestemmelsesstedet befinner seg,

transitt: gods- eller persontransport (uten lasting og lossing) og tomkjøring over en medlemsstats territorium,

tresidig transport som omfatter tredjestater: enhver transport av personer eller gods fra en medlemsstats territorium til en tredjestat og omvendt, med et kjøretøy registrert på en annen medlemsstats territorium, uansett om kjøretøyet på den samme reisen og langs den vanlige strekningen føres gjennom staten der det er registrert,

tillatelse: tillatelsen, lisensen eller konsesjonen som kreves i henhold til medlemsstatens lovgivning.

Jernbanetransport I dette vedlegg menes med

jernbaneforetak: ethvert privat eller offentlig foretak hvis hovedvirksomhet er transport av gods og/eller passasjerer med jernbane, og der foretaket forplikter seg til å sørge for trekraften,

internasjonal sammenslutning: enhver sammenslutning av minst to jernbaneforetak etablert i ulike medlemsstater, der én skal være Sveits, for det formål å yte internasjonale transporttjenester mellom medlemsstatene,

infrastrukturforvaltning: ethvert offentlig organ eller foretak som er ansvarlig særlig for å opprette og vedlikeholde jernbaneinfrastruktur samt for å forvalte kontrollstyrings- og sikkerhetssystemene,

lisens: en tillatelse utstedt av vedkommende myndighet i en medlemsstat til et foretak, der dette anerkjennes som jernbaneforetak. Anerkjennelsen kan begrenses til utøvelse av visse transporttjenester,

lisensutstedende myndighet: det organ som en medlemsstat har pålagt å utstede lisenser,

ruteleie: den infrastrukturkapasitet som er nødvendig for å føre et tog fra et sted til et annet på et bestemt tidspunkt,

tildeling: et tildelingsorgans tildeling av jernbaneinfrastrukturkapasitet,

tildelingsorgan: den myndighet og/eller infrastrukturforvaltning som en medlemsstat har utpekt til å fordele infrastrukturkapasitet,

transport i byer og forsteder: transporttjenester utført for å dekke transportbehov i en bykjerne eller en tettbebyggelse samt transportbehov mellom en slik bykjerne eller tettbebyggelse og omkringliggende områder,

regional transport: transporttjenester utført for å dekke transportbehov i en region,

kombinert transport: transport av gods med tunge lastebiler eller lasteenheter, som sendes med jernbane en del av strekningen og på vei enten på begynnelsen og/eller på slutten av strekningen.

Artikkel 4

Eksisterende bilaterale avtaler

Med forbehold for unntak innført etter dette vedlegg, skal rettigheter og forpliktelser medlemsstatene har i henhold til bilaterale avtaler seg imellom, ikke berøres av bestemmelsene i dette vedlegg.

Med hensyn til Liechtenstein og Sveits skal eksisterende bilaterale avtaler mellom de to medlemsstatene, oppført i tillegg 9, gå foran med hensyn til internasjonal transport, kabotasje, transitt og tresidig transport.

Avtalene nevnt i nr. 1 er oppført i tillegg 9 til dette vedlegg.

Avdeling II - Internasjonal veitransport

A. Felles bestemmelser

Artikkel 5

Adgang til yrket

Foretak som ønsker å utøve yrket som transportører på vei, skal oppfylle følgende tre krav:

god vandel,

tilfredsstillende økonomisk evne,

faglig kunnskap og dyktighet.

Bestemmelsene som får anvendelse på dette området, er angitt i avsnitt 1 i tillegg 1.

Artikkel 6

Sosiale bestemmelser

De sosiale bestemmelser som får anvendelse på dette området, er angitt i avsnitt 2 i tillegg 1.

Artikkel 7

Tekniske standarder

Bestemmelsene om tekniske standarder som får anvendelse på dette området, er angitt i avsnitt 3 i tillegg 1.

Hver medlemsstat forplikter seg til ikke å pålegge kjøretøyer godkjent på en annen medlemsstats territorium, vilkår som er strengere enn dem som gjelder på vedkommende medlemsstats eget territorium.

Medlemsstatene skal, på grunnlag av likebehandlingsprinsippet, forholdsmessighetsprinsippet, territorialprinsippet og åpenhetsprinsippet, anvende de samme regler om vektgrenser, veibelastning og eventuelt forbud mot å kjøre om natten og på søndager, på kjøretøyer fra de øvrige medlemsstatene, på samme måte som på egne kjøretøyer.

Unntak fra de sveitsiske reglene om vektgrenser og fra forbudet mot natt- og søndagskjøring, er oppført i tillegg 6.

Artikkel 8

Overgangsbestemmelser om kjøretøyers vekt

Transport av gods med et kjøretøy som har en faktisk totalvekt på over 34 tonn (fra 1. januar 2001 til 31. desember 2004) men under 40 tonn, fra et avgangssted i en annen medlemsstat og til et bestemmelsessted på den andre siden av det sveitsiske grenseområdet som definert i tillegg 10 (og omvendt), eller i transitt gjennom Sveits, skal underlegges en kvote basert på betaling av en tilleggsavgift for bruk av infrastrukturen, etter framgangsmåten fastsatt i nr. 2 og 3 under.

Island skal tildeles en kvote på 4 tillatelser, Liechtenstein en kvote på 4000 tillatelser og Norge en kvote på 900 tillatelser for år 2001 og år 2002.

Island skal tildeles en kvote på 7 tillatelser, Liechtenstein en kvote på 5000 tillatelser og Norge en kvote på 1200 tillatelser for år 2003 og år 2004.

Hver transportør som benytter en tillatelse som fastsatt i nr. 2 og 3, skal betale en avgift for bruk av den sveitsiske infrastrukturen, beregnet og ilagt etter framgangsmåten fastsatt i tillegg 2.

Med virkning fra 1. januar 2005 skal kjøretøyer som oppfyller kravene i sveitsisk lovgivning om største tillatte totalvekt for kjøretøyer i internasjonal trafikk, unntas fra enhver ordning med kvoter eller tillatelser.

B. Internasjonal godstransport på vei

Artikkel 9

Godstransport mellom medlemsstatenes territorier

Internasjonal godstransport på vei for en annens regning såvel som tomkjøring mellom medlemsstatenes territorier skal foregå i henhold til den tillatelse for transportører som er fastsatt i forordning (EØF) nr. 881/92, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits, og i samsvar med malen gjengitt i tillegg 3 samt i henhold til en tilsvarende sveitsisk tillatelse for sveitsiske transportører.

Transport som nevnt i tillegg 4 skal ikke underlegges noen transporttillatelse eller noen lisensordning.

Framgangsmåtene for utstedelse, fornyelse og tilbakekalling av tillatelser og framgangsmåtene for gjensidig bistand, skal omfattes av bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 881/92, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits, og av tilsvarende sveitsiske bestemmelser.

Artikkel 10

Godstransport i transitt over medlemsstatenes territorium

Internasjonal godstransport for en annens regning samt tomkjøring i transitt over medlemsstatenes territorium skal avreguleres. Slik transport skal utføres i henhold til lisensene nevnt i artikkel 9.

Artikkel 9 nr. 2 og 3 får anvendelse.

Artikkel 11

Tresidig transport som omfatter tredjestater

Ordningene for tresidig transport som omfatter tredjestater, skal fastsettes ved felles avtale om inngåelse av nødvendig avtale mellom enhver medlemsstat og vedkommende tredjestat. Formålet med slike ordninger er å sikre gjensidighet i behandlingen av operatører fra medlemsstatene med hensyn til tresidig transport.

Inntil det inngås avtaler mellom medlemsstatene og de berørte tredjestater, skal dette vedlegg ikke berøre bestemmelser om tresidig transport i bilaterale avtaler inngått medlemsstatene imellom om transport som omfatter tredjestater. Disse rettighetene er oppført i tillegg 5 til dette vedlegg.

Artikkel 12

Transport mellom to punkter på en medlemsstats territorium

Transport mellom to punkter på en medlemsstats territorium med kjøretøyer registrert i en annen medlemsstat, er ikke tillatt i henhold til dette vedlegg.

C. Internasjonal persontransport med turvogn og buss

Artikkel 13

Vilkår for transportører

Transportører som driver transport for en annens regning, skal kunne tilby transporttjenestene definert i artikkel 1 i tillegg 7, uten forskjellsbehandling på grunnlag av nasjonalitet eller etableringssted, forutsatt at de:

har tillatelse i medlemsstaten der de er etablert, til å foreta transport med turvogn og buss organisert som rutetransport, herunder spesiell rutetransport, eller transport utenfor rute,

oppfyller lovfestede krav til veisikkerhet med hensyn til standarder for førere og kjøretøyer.

Transportører som driver transport for egen regning, skal kunne tilby transporttjenestene definert i artikkel 1 nr. 3 i tillegg 7, uten forskjellsbehandling på grunnlag av nasjonalitet eller etableringssted, forutsatt at de:

har tillatelse i medlemsstaten der de er etablert, til å foreta transport med turvogn og buss i samsvar med vilkårene for markedsadgang nedfelt i nasjonal lovgivning,

oppfyller lovfestede krav til veisikkerhet med hensyn til standarder for førere og kjøretøyer.

Transportører som oppfyller vilkårene i nr. 1, kan drive internasjonal persontransport med turvogn og buss, forutsatt at de har nødvendig lisens. Malen for slike lisenser og framgangsmåtene for å oppnå, benytte og fornye dem, skal være som fastsatt i forordning (EØF) nr. 684/92, endret ved forordning (EØF) nr. 11/98, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits, og i tilsvarende sveitsisk lovgivning.

Artikkel 14

Markedsadgang

Transport utenfor rute som nevnt i artikkel 1 nr. 2.1 i tillegg 7 skal ikke kreve tillatelse.

Spesiell rutetransport som definert i artikkel 1 nr. 1.2 i tillegg 7 skal ikke kreve tillatelse dersom slik transport, på territoriet til andre medlemsstater enn Sveits, omfattes av en avtale inngått mellom den som tilrettelegger transporten og transportøren.

Tomkjøring i forbindelse med transport som nevnt i nr. 1 og 2 skal heller ikke kreve tillatelse.

I samsvar med artikkel 2ff i tillegg 7 skal rutetransport kreve tillatelse.

I samsvar med artikkel 2ff i tillegg 7 skal spesiell rutetrafikk som, på territoriet til andre medlemsstater enn Sveits, ikke omfattes av en kontrakt inngått mellom den som tilrettelegger transporten og transportøren, kreve tillatelse. I Sveits skal slike tjenester ikke kreve tillatelse.

Veitransport for egen regning som definert i artikkel 1 nr. 3 i tillegg 7 skal ikke kreve tillatelse.

Artikkel 15

Tresidig transport som omfatter tredjestater

Ordningene for tresidig transport som omfatter tredjestater, skal utformes ved felles avtale om inngåelse av nødvendig avtale mellom en medlemsstat og vedkommende tredjestat. Formålet med slike ordninger er å sikre gjensidighet i behandlingen av operatører fra medlemsstatene med hensyn til tresidig transport.

Inntil det inngås avtaler mellom medlemsstatene og de berørte tredjestater, skal dette vedlegg ikke berøre bestemmelser om transport i bilaterale avtaler inngått mellom medlemsstatene imellom om transport som omfatter tredjestater. Disse rettighetene er oppført i tillegg 8 til dette vedlegg.

Artikkel 16

Transport mellom to punkter på en medlemsstats territorium

Transport mellom to punkter på en medlemsstats territorium utført av transportører etablert på en annen medlemsstats territorium, er ikke tillatt i henhold til vedlegget.

Det skal imidlertid fortsatt være tillatt å utøve rettigheter som følger av enhver bilateral avtale som er i kraft mellom medlemsstatene, forutsatt at det ikke forekommer noen forskjellsbehandling mellom transportører eller noen konkurransevridning. Disse rettighetene er oppført i tillegg 8 til vedlegget.

Artikkel 17

Framgangsmåter

Framgangsmåtene for utstedelse, bruk, fornyelse og utløp av tillatelser, og framgangsmåtene for gjensidig bistand, skal omfattes av bestemmelsene i tillegg 7 til vedlegget.

Artikkel 18

Overgangsbestemmelse

Tillatelser til å yte tjenester som allerede er gitt når dette vedlegg trer i kraft, skal fortsatt være gyldige til de utløper, i den grad det fortsatt kreves tillatelse til å yte slike tjenester.

Avdeling III - Internasjonal jernbanetransport

Artikkel 19

Administrativ uavhengighet

Medlemsstatene forplikter seg til:

å garantere jernbaneforetakenes administrative uavhengighet, hovedsakelig ved å gi dem uavhengig status slik at de kan tilpasse sin virksomhet til markedet og administrere virksomheten under sine styrende organers ansvar,

å holde administrasjonen av jernbaneinfrastrukturen atskilt fra ytelsen av jernbanetransporttjenester, i det minste på regnskapsnivå; støtte som utbetales til ett av disse to virksomhetsområdene, kan ikke overføres til det andre virksomhetsområdet.

Artikkel 20

Adgang og transittrettigheter med hensyn til jernbaneinfrastruktur

Jernbaneforetak og internasjonale sammenslutninger skal ha adgang og/eller transittrettigheter som definert i Fellesskapets regelverk nevnt i avsnitt 4 i tillegg 1, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits.

Jernbaneforetak etablert på territoriet til en medlemsstat skal gis rett til adgang til infrastrukturen på territoriet til de øvrige medlemsstatene for å drive internasjonal kombinert transport.

Jernbaneforetak og internasjonale sammenslutninger som benytter sin rett til adgang eller transitt, skal inngå de nødvendige administrative, tekniske og økonomiske avtaler med ledelsen for den jernbaneinfrastruktur som benyttes, med sikte på regulering av trafikkontroll og sikkerhetsspørsmål knyttet til internasjonale transporttjenester som nevnt i nr. 1 og 2.

Artikkel 21

Jernbanelisenser

Nødvendig lisens for vedkommende jernbanetjeneste skal være en forutsetning for å søke om adgang eller transitt der jernbaneinfrastrukturen er involvert, og dermed også for rett til å yte transporttjenester. Slik lisens alene skal imidlertid ikke gi rett til adgang til jernbaneinfrastrukturen.

Et jernbaneforetak kan søke om lisens i den medlemsstat der det er etablert. Medlemsstatene skal ikke utstede eller forlenge lisenser når vilkårene i dette vedlegg ikke er oppfylt.

Under medlemsstatenes ansvar skal lisenser utstedes av den myndighet som har ansvar for lisenser spesielt beregnet på eksisterende og nye foretak.

Lisensene skal godkjennes av medlemsstatene på gjensidig basis.

De skal være undergitt medlemsstatenes krav til god vandel, økonomisk evne og faglig kunnskap og dyktighet, og dekke erstatningsansvar under hele gyldighetsperioden. Bestemmelsene som får anvendelse på dette området, er angitt i avsnitt 4 i tillegg 1.

En lisens skal være gyldig så lenge jernbaneforetaket oppfyller sine forpliktelser i henhold til ovennevnte bestemmelser. Den ansvarlige myndighet kan imidlertid kreve at lisenser skal vurderes jevnlig.

Framgangsmåtene for kontroll, endring, suspensjon eller tilbaketrekking av en lisens skal være i samsvar med ovennevnte bestemmelser.

Artikkel 22

Utstedelse av sikkerhetssertifikat

Medlemsstatene skal også kreve at jernbaneforetak framviser et sikkerhetssertifikat som viser hvilke sikkerhetskrav de er pålagt, for å sikre en risikofri tjeneste på de berørte strekninger.

Et jernbaneforetak kan rette en søknad om sikkerhetssertifikat til et organ utpekt av den medlemsstat som har infrastrukturen som jernbaneforetaket benytter, på sitt territorium.

For å få sikkerhetssertifikat må jernbaneforetaket opptre i samsvar med lovbestemmelsene i hver medlemsstat, for den delen av strekningen som ligger på vedkommende medlemsstats territorium.

Artikkel 23

Tildeling av ruteleie

Hver medlemsstat skal utpeke et organ med ansvar for å fordele kapasitet, enten det er en bestemt myndighet eller infrastrukturforvalteren. Tildelingsorganet, som skal underrettes om all tilgjengelig ruteleie, skal særlig sikre at:

jernbaneinfrastrukturkapasitet fordeles på en rettferdig måte og uten forskjellsbehandling, og at

tildelingen, i henhold til nr. 3 og 4 i denne artikkel, fører til en mest mulig effektiv bruk av infrastrukturen.

Et jernbaneforetak eller en internasjonal sammenslutning som søker om én eller flere ruteleier, skal rette sin søknad til tildelingsorganet eller -organene i den medlemsstat som har den berørte tjenestens avgangssted på sitt territorium. Tildelingsorganet som har mottatt en søknad om infrastrukturkapasitet, skal umiddelbart underrette de øvrige tildelingsorganer om søknaden. De skal gjøre vedtak senest en måned etter at de har mottatt de nødvendige opplysningene; hvert tildelingsorgan skal ha rett til å avslå en søknad. Tildelingsorganet som har fått seg forelagt en søknad, skal sammen med de øvrige tildelingsorganer avgjøre søknaden senest to måneder etter at alle nødvendige opplysninger er lagt fram. Framgangsmåtene for håndtering av søknader om infrastrukturkapasitet reguleres av bestemmelsene i tillegg 1 avsnitt 4.

Medlemsstatene kan treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at følgende jernbanetjenester prioriteres ved tildeling av jernbaneinfrastrukturkapasitet:

tjenester som ytes i offentlighetens interesse,

tjenester som helt eller delvis ytes på infrastruktur som er bygd eller utviklet for disse tjenestene (for eksempel høyhastighetslinjer eller spesielle godslinjer).

Medlemsstatene kan instruere tildelingsorganet om å gi særlige rettigheter ved tildeling av infrastrukturkapasitet på et likeverdig grunnlag til jernbaneforetak som yter bestemte typer tjenester, eller som yter slike tjenester i bestemte områder, dersom slike rettigheter er uunnværlige for å sikre tilfredsstillende offentlige tjenester eller effektiv utnytting av infrastrukturkapasiteten, eller for å gjøre det mulig å finansiere nye infrastrukturer.

Medlemsstatene kan åpne for at søknader om infrastrukturadgang ledsages av et depositum eller liknende sikkerhet.

Medlemsstatene skal utarbeide og offentliggjøre framgangsmåter for tildeling av jernbaneinfrastrukturkapasitet. De skal underrette komiteen nevnt i artikkel 29 om dette.

Artikkel 24

Regnskap og brukeravgifter

Regnskapene til en infrastrukturforvaltning skal, når de vurderes over et rimelig tidsrom, minst vise balanse mellom til inntektene fra disse avgiftene og eventuelle statlige tilskudd på den ene side, og infrastrukturkostnadene på den annen side.

Infrastrukturforvaltningen skal anvende en avgift for bruk av jernbaneinfrastrukturen som den også skal ha ansvaret for å administrere, og som skal betales av jernbaneforetak eller internasjonale sammenslutninger som benytter jernbaneinfrastrukturen.

Størrelsen på brukeravgiften skal bestemmes hovedsakelig ut fra tjenestetypen, tjenesteperioden, markedssituasjonen og arten og graden av slitasje på infrastrukturen.

Avgifter skal innbetales til infrastrukturforvaltningen(e).

Hver medlemsstat skal utarbeide framgangsmåter for avgiftsfastsettelse, etter konsultasjoner med infrastrukturforvaltningen. Avgifter på tilsvarende tjenester i samme marked skal anvendes uten forskjellsbehandling.

Infrastrukturforvaltningen skal i god tid underrette jernbaneforetak eller internasjonale sammenslutninger som benytter forvaltningens infrastruktur til å yte tjenestene nevnt i artikkel 20, om alle vesentlige endringer i den berørte infrastrukturens kvalitet eller kapasitet.

Artikkel 25

Klageadgang

Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at vedtak om tildeling av infrastrukturkapasitet eller om innkreving av avgifter kan klages inn for et uavhengig organ. Dette organet skal avgjøre saken innen to måneder fra det mottok alle nødvendige opplysninger.

Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at vedtak gjort i samsvar med nr. 1 ovenfor og med artikkel 21 nr. 3, kan overprøves rettslig.

Avdeling IV - Andre bestemmelser

Artikkel 26

Kvoter for lette kjøretøyer

Island skal tildeles en årlig kvote på 5, Liechtenstein en årlig kvote på 3000 og Norge en årlig kvote på 500 for tidsrommet 1. januar 2001 til 31. desember 2004, for enkeltreiser med tomme kjøretøyer eller kjøretøyer lastet med lette produkter, forutsatt at kjøretøyets faktiske totalvekt ikke overstiger 28 tonn, i transitt gjennom de sveitsiske alper, mot betaling av en avgift for bruk av infrastrukturen. Avgiften skal beløpe seg til 50 CHF i år 2001, 60 CHF i år 2002, 70 CHF i år 2003 og 80 CHF i år 2004. Slike reiser skal underlegges vanlig kontroll.

Artikkel 27

Tilrettelegging av grensekontroller

Medlemsstatene forplikter seg til å redusere og forenkle formalitetene knyttet til transport, særlig på tollområdet.

Artikkel 28

Økologiske standarder for nyttekjøretøyer

Dersom europeisk utslippskategori for tunge lastebiler (som definert i EFs regelverk, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits) ikke er oppgitt i kjøretøyets registreringsdokument, skal kategorien fastslås fra datoen da kjøretøyet først ble tatt i bruk, som oppgitt i registreringsdokumentet eller eventuelt i et særlig tilleggskdokument utstedt av vedkommende myndighet i utstederstaten.

Artikkel 29

Komité

Rådet skal opprette en komité for landtransport, som skal ha ansvar for forvaltning og riktig anvendelse av dette vedlegg.

For dette formål skal komiteen gi anbefalinger og gjøre vedtak i de saker som er omhandlet i dette vedlegg.

Den kan særlig anbefale Rådet å endre bestemmelsene i tillegg 1 og tillegg 3 til 9 til dette vedlegg.

Tillegg 1 Bestemmelser som får anvendelse

For å nå de mål som er satt i dette vedlegg, skal medlemsstatene i samsvar med tidsplanene fastsatt i vedlegget treffe alle de tiltak som er nødvendige for å sikre at rettigheter og forpliktelser tilsvarende dem som er nedfelt i nedenstående EF-rettsakter, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits, får anvendelse på forbindelsene dem imellom:

Avsnitt 1:

Rådsdirektiv 96/26/EF av 29. april 1996 om adgang til yrket som godstransportør og persontransportør på vei og om gjensidig godkjenning av diplomer, eksamensbevis og andre kvalifikasjonsbevis med sikte på å lette slike transportørers faktiske utøvelse av etableringsadgangen i innenlandsk og internasjonal transportvirksomhet (EFT L 124 av 23.5.1996, s. 1), sist endret ved rådsdirektiv 98/76/EF av 1. oktober 1998 (EFT L 277 av 14.10.1998, s. 17).

Direktivets bestemmelser skal gjelde med følgende tilpasninger:

i artikkel 3 nr. 3 bokstav c) endres, med hensyn til medlemsstatene, «de nasjonale valutaene til de medlemsstatene som ikke er med i tredje fase av pengeunionen» til «medlemsstatenes nasjonale valutaer», og «offentliggjort i De europeiske fellesskaps tidende » endres til «offisielt kunngjort i hver medlemsstat»,

medlemsstatene skal godkjenne sertifikater utstedt av de øvrige medlemsstatene i samsvar med artikkel 3 nr. 4 bokstav d) i direktivet, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits.

Avsnitt 2:

Rådsforordning (EØF) nr. 3821/85 av 20. desember 1985 om bruk av fartsskriver innen veitransport (EFT L 370 av 31.12.1985, s. 8), sist endret ved rådsforordning (EF) nr. 2135/98 av 24. september 1998 (EFT L 274 av 9.10.1998, s. 1).

Forordningens bestemmelser skal gjelde med følgende tilpasninger:

i kapittel IV. A. i vedlegg IB skal, med hensyn til side 1 av sjåførkortet, følgende tilføyes i nr. 3 bokstav a):

«ch:	Fahrerkarte Carte de conducteur Carta del conducente»
«is:	Ökumannskort»
«fl:	Fahrerkarte»

«no: Sjøførkort»,

i kapittel IV. A. i vedlegg IB skal, med hensyn til side 1 av sjåførkortet, første setning i nr. 3 bokstav c) lyde: «nasjonalitetsmerket til medlemsstaten som har utstedt kortet, omkranset av ellipsen nevnt i artikkel 37 i FN-konvensjonen om veitrafikk av 8. november 1968, med samme bakgrunn som førerkortet; nasjonalitetsmerket skal være som følger:»,

i kapittel IV. A. i vedlegg IB skal, med hensyn til side 1 av sjåførkortet, følgende tilføyes i nr. 3 bokstav c):

«IS	Island
FL	Liechtenstein
N	Norge
CH	Sveits»,.

Rådsforordning (EØF) nr. 3820/85 av 20. desember 1985 om harmonisering av visse bestemmelser på det sosiale området innen veitransport (EFT L 370 av 31.12.1985, s. 1), eller tilsvarende regler i AETR-avtalen med endringer.

Forordningens bestemmelser skal gjelde med følgende tilpasning:

Bestemmelsene i artikkel 3 får ikke anvendelse.

Rådsdirektiv 88/599/EØF av 23. november 1988 om ensartet fremgangsmåte ved gjennomføringen av forordning (EØF) nr. 3820/85 om harmonisering av visse bestemmelser på det sosiale området innen veitransport og av forordning (EØF) nr 3821/85 om bruk av fartsskriver innen veitransport (EFT L 325 av 29.11.1988, s. 55), sist endret ved rådsforordning (EF) nr. 2135/98 av 24. september 1998 (EFT L 274 av 9.10.1998, s. 1).

Rådsdirektiv 76/914/EØF av 16. desember 1976 om minstekrav til opplæring av visse førere av veitransportkjøretøyer (EFT L 357 av 29.12.1976, s. 36).

Avsnitt 3:

Rådsdirektiv 96/53/EF av 25. juli 1996 om fastsettelse av største tillatte dimensjoner i innenlands og i internasjonal trafikk og av største tillatte totalvekt i internasjonal trafikk for visse veigående kjøretøyer i Fellesskapet (EFT L 235 av 17.9.1996, s. 59).

Rådsdirektiv 96/96/EF av 20. desember 1996 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om teknisk kontroll av motorvogner og deres tilhengere (EFT L 46 av 17.2.1997, s. 1).

Rådsdirektiv 91/542/EØF av 1. oktober 1991 om endring av direktiv 88/77/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om tiltak mot utslipp av forurensende gasser fra dieselmotorer til fremdrift av kjøretøyer (EFT L 295 av 25.10.1991, s. 1).

Rådsdirektiv 92/6/EØF av 10. februar 1992 om installering og bruk av hastighetsbegrensere på visse grupper motorvogner i Fellesskapet (EFT L 57 av 23.2.1992, s. 27).

Rådsdirektiv 92/24/EØF av 31. mars 1992 om hastighetsbegrensere eller lignende hastighetsbegrensende systemer montert i visse motorvogngrupper (EFT L 129 av 14.5.1992, s. 154).

Rådssdirektiv 92/97/EØF av 10. november 1992 om endring av direktiv 70/157/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om tillatt lydnivå og eksosanlegg på motorvogner (EFT L 371 av 19.12.1992, s. 1).

Rådssdirektiv 94/55/EF av 21. november 1994 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om veitransport av farlig gods (EFT L 319 av 12.12.1994, s. 7).

Rådssdirektiv 95/50/EF av 6. oktober 1995 om ensartede framgangsmåter ved kontroll av veitransport av farlig gods (EFT L 249 av 17.10.1995, s. 35).

Rådssdirektiv 96/35/EF av 3. juni 1996 om utpeking av og faglige kvalifikasjoner for sikkerhetsrådgivere for transport av farlig gods med jernbane, på vei eller innlands vannvei (EFT L 145 av 19.6.1996, s. 10).

Kommisjonsdirektiv 96/86/EF av 13. desember 1996 om tilpassing til den tekniske utviklinga av rådssdirektiv 94/55/EF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om veitransport av farlig gods (EFT L 335 av 24.12.1996, s. 43).

Avsnitt 4:

Rådssdirektiv 95/18/EF av 19. juni 1995 om lisenser til jernbaneforetak (EFT L 143 av 27.06.1995, s. 70).

Rådssdirektiv 95/19/EF av 19. juni 1995 om fordeling av jernbaneinfrastrukturkapasitet og innkreving av avgifter for bruk av infrastrukturen (EFT L 143 av 27.6.1995, s. 75).

Rådssdirektiv 91/440/EØF av 29. juli om utvikling av Fellesskapets jernbaner (EFT L 237 av 24.8.1991, s. 25).

Avsnitt 5:

Rådssdirektiv 96/49/EF av 23. juli 1996 om tilnærming av lovgjevinga i medlemsstatane om jarnbanetransport av farleg gods (EFT L 235 av 17.9.1996, s. 25).

Kommisjonsdirektiv 96/87/EF av 13. desember 1996 om tilpassing til den tekniske utviklinga av rådssdirektiv 96/49/EF om tilnærming av lovgjevinga i medlemsstatane om jarnbanetransport av farleg gods (EFT L 335 av 24.12.1996, s. 45).

Tillegg 2 Regler for anvendelse av avgiftene omhandlet i Artikkel 8

Den sveitsiske avgiften for kjøretøyer som benytter tillatelsen nevnt i artikkel 8 nr. 2 og har en faktisk totalvekt på over 34 tonn men høyst 40 tonn, og som kjører en strekning på 300 km gjennom Alpene, skal være høyst 252 CHF for kjøretøyer som ikke er i samsvar med EURO-standardene, 211 CHF for kjøretøyer som er i samsvar med EURO I-standard og 178 CHF for kjøretøyer som er i samsvar med EURO II-standard.

Den sveitsiske avgiften for kjøretøyer som benytter tillatelsen nevnt i artikkel 8 nr. 3 og har en faktisk totalvekt på mer enn 34 tonn men høyst 40 tonn, og som kjører en strekning på 300 km gjennom Alpene, skal være 300 CHF for kjøretøyer som ikke er i samsvar med EURO-standardene, 240 CHF for kjøretøyer som er i samsvar med EURO I-standard og 210 CHF for kjøretøyer som er i samsvar med EURO II- standarden.

Tillegg 3 Mal for tillatelse

(Kraftig blått papir - format DIN A4)

(Første side av tillatelsen)

(Tekst på det, de eller et av de offisielle språk i EFTA-staten som utsteder tillatelsen)

Nasjonalitetsmerke(r) for staten som utsteder tillatelsen Nasjonalitetsbokstavene er IS (Island), (FL) Liechtenstein, (N) Norge.	Navn på vedkommende myndighet eller organ
--	--

TILLATELSE NR.

for internasjonal godstransport på vei for en annens regning

Innehaveren av denne lisens^[1] har tillatelse til å utføre internasjonal godstransport på vei for en annens regning på de strekninger eller deler av strekninger som tilbakelegges for en annens regning på Fellesskapets og Islands, Liechtensteins og Norges^[2] territorium, som fastsatt i rådsforordning (EØF) nr. 881/92 av 26. mars 1992, tilpasset til EØS-avtalens formål, og i samsvar med de alminnelige bestemmelser i denne tillatelse.

Særlige merknader:

Denne tillatelse er gyldig fra	til
Utstedt i ,	den
	Underskrift og stempel fra vedkommende myndighet eller organ som utsteder tillatelsen.

(b) (Annen side av tillatelsen)

Denne tillatelse er utstedt i henhold til rådsforordning (EØF) nr. 881/92 av 26. mars 1992, tilpasset for EØS-avtalens formål.

Den gir innehaveren tillatelse til å utføre internasjonal godstransport på vei for en annens regning på de strekninger eller deler av strekninger som tilbakelegges på Fellesskapets og EFTA-statenes territorium og, eventuelt, på de vilkår som stilles i tillatelsen:

dersom avgangs- og ankomststed befinner seg i to ulike stater som enten er EF-medlemsstater eller EFTA-stater, med eller uten transitt gjennom en eller flere EF-medlemsstater eller EFTA-stater eller tredjestater,

fra en EF-medlemsstat eller en EFTA-stat til en tredjestat eller omvendt, med eller uten transitt gjennom en eller flere EF-medlemsstater eller EFTA-stater eller tredjestater,

mellom tredjestater med transitt over territoriet til en eller flere EF-medlemsstater eller EFTA-stater,

samt til tomkjøring i forbindelse med slik transport.

I forbindelse med transport fra en EF-medlemsstat eller EFTA-stat til en tredjestat eller omvendt, er denne tillatelse ikke gyldig for den del av strekningen som tilbakelegges i den EF-medlemsstat eller EFTA-stat der lasting eller lossing finner sted.

Tillatelsen er personlig og kan ikke overdras.

Den kan tilbakekalles av vedkommende myndighet i den EFTA-stat som har utstedt den, dersom transportøren:

har unnlatt å oppfylle alle vilkår for å bruke tillatelsen,

har gitt uriktige opplysninger med hensyn til de data som var nødvendige for å utstede eller å fornye tillatelsen.

Tillatelsens original skal oppbevares av transportforetaket.

En bekreftet kopi av tillatelsen skal oppbevares i kjøretøyet^[3].

Dersom det er tale om et vogntog, skal kopien oppbevares i motorvognen. Den gjelder for hele vogntoget selv om tilhengeren eller semitraileren ikke er registrert eller tillatt brukt til kjøring på vei i navnet til innehaveren av tillatelsen eller er registrert eller tillatt brukt til kjøring på vei i en EF-medlemsstat eller en annen EFTA-stat.

Tillatelsen skal forevises på anmodning fra en autorisert kontrollør.

Innehaveren skal i hver EF-medlemsstat og EFTA-stat overholde de lover og forskrifter som gjelder i vedkommende stat, særlig med hensyn til transport og trafikk.

Tillegg 4 Transporttyper som er unntatt fra alle ordninger med lisens eller tillatelse

Posttransport som utføres innenfor rammen av offentlig tjenesteytelse.

Transport av kjøretøyer som har skade eller har vært utsatt for havari.

Godstransport med motorvogner der den største tillatte totalvekt medregnet tilhengernes vekt ikke overstiger 6 tonn eller der den tillatte nyttelast medregnet tilhengernes nyttelast ikke overstiger 3,5 tonn.

Godstransport med motorvogn i den utstrekning følgende vilkår er oppfylt:

det transporterte gods skal være foretakets eiendom eller ha vært solgt, kjøpt, utleid eller leid, produsert, utvunnet, bearbeidet eller reparert av foretaket,

formålet med transporten skal være å bringe godset til eller fra foretaket, eller flytte det enten innenfor eller utenfor foretakets område til eget bruk,

motorvogner som brukes til slik transport, skal føres av foretakets egne ansatte,

kjøretøyer som transporterer godset, må tilhøre foretaket eller ha vært kjøpt av foretaket på avbetaling, eller leid, forutsatt at de i sistnevnte tilfelle oppfyller kravene i rådsdirektiv 84/647/EØF av 19. desember 1984 om bruk av kjøretøyer leid uten fører til godstransport på vei, innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits. Denne bestemmelse får ikke anvendelse på bruken av reservekjøretøy i tilfeller der det kjøretøy som vanligvis brukes, har et midlertidig havari,

transporten skal ikke være annet enn en binæring i forhold til foretakets samlede virksomhet.

Transport av legemidler, medisinske apparater og medisinsk utstyr og andre artikler som er nødvendige i forbindelse med nødhjelp, særlig ved naturkatastrofer.

Tillegg 5 Liste over bestemmelser i bilaterale veitransportavtaler om tresidig godstransport inngått mellom medlemsstatene

Avtale mellom Det sveitsiske føderale råd og Kongeriket Norges regjering om internasjonal transport av personer og gods på vei av 26. mai 1998:

Artikkel 4: godstransport.

Tillegg 6 Regler for vektgrenser og forbudet mot kjøring om natten og på søndager

Unntak fra vektgrensen i tidsrommet fram til 31.12.2004: For kjøring fra utlandet og til et sveitsisk grenseområde som definert i tillegg 10 (og omvendt), tillates unntak uten avgiftsbelastning for alle typer gods med totalvekt inntil 40 tonn og for transport av ISO-containerer på 40 fot i kombinert trafikk inntil 44 tonn. Av veikonstruksjonshensyn anvender enkelte tollsteder lavere vektgrenser.

Andre unntak fra vektgrensen: For kjøring fra utlandet og til et bestemmelsessted utenfor det sveitsiske grenseområdet (og omvendt) og for transitt gjennom Sveits, kan det tillates en faktisk totalvekt som er høyere enn største tillatte totalvekt i Sveits, også for transporttyper som ikke er nevnt i vedleggets artikkel 8:

for transport av gods som ikke kan splittes opp, i tilfeller der forskriftene ikke kan overholdes til tross for bruk av hensiktsmessig kjøretøy,

for overføringer eller bruk av spesialkjøretøyer, særlig arbeidskjøretøyer, som på grunn av den bruk de er beregnet på, ikke kan tilpasses vektforskriftene,

for transport i nødstilfeller av skadde eller havarerte kjøretøyer,

for transport av forsyninger beregnet på proviantering i luftfartøyer,

for den innledende eller avsluttende strekningen av en kombinert transport, vanligvis innenfor en radius av 30 km fra terminalen.

Unntak fra forbudet mot kjøring om natten og på søndager: Følgende unntak fra forbudet mot å kjøre om natten og på søndager er planlagt:

Uten særlig tillatelse

førstehjelpskjøring i katastrofesituasjoner,

førstehjelpskjøring ved ulykker, særlig ulykker i forbindelse med offentlig transport og lufttrafikk.

Med særlig tillatelse

For transport av gods som er av en slik art nattkjøring er berettiget, og ved velfunderte grunner søndagskjøring:

lett bederverlige landbruksprodukter (bær, frukt og grønnsaker, planter (herunder snittblomster) eller ferskpresset fruk juice), gjennom hele året,

slaktesvin og slaktekylling,

fersk melk og lett bederverlige melkeprodukter,

sirkusutstyr, musikkinstrumenter tilhørende orkestre, teaterdekorasjoner osv.,

dagsaviser, herunder redaksjonelt stoff, postforsendelser som ledd i offentlig tjenesteyting.

Med sikte på å lette rutinene for utstedelse av tillatelser, kan det utstedes tillatelser med inntil 12 måneders gyldighet for et ubegrenset antall reiser, forutsatt at alle reiser er av samme art.

Unntak fra forbudet mot nattkjøring skal gis uten forskjellsbehandling, og kan fås ved henvendelse til ett kontor. De skal gis mot betaling av et gebyr til dekning av administrasjonskostnader.

Tillegg 7 Internasjonal persontransport med turvogn og buss

Artikkel 1

Definisjoner

I dette vedlegg skal følgende definisjoner gjelde:

Rutetransport

Rutetransport er regelmessig transport av passasjerer langs bestemte ruter der passasjerene blir tatt opp og sluppet av ved stoppesteder som er fastsatt på forhånd. Rutetransport skal kunne brukes av alle uansett om det eventuelt må foretas reservasjon. Transportens regelmessige karakter berøres ikke av at driftsvilkårene for transporten tilpasses.

Transport av bestemte kategorier passasjerer slik at andre passasjerer utelukkes, skal også anses som rutetransport uansett hvem som står for organiseringen av transporten og i den grad denne transporten utføres i henhold til vilkårene angitt i nr. 1.1. Denne type transporttjenester kalles heretter «spesiell rutetransport». Spesiell rutetransport skal omfatte:

transport av arbeidstakere mellom hjem og arbeidsplass,

transport av skoleelever og studenter mellom hjem og utdanningsinstitusjon,

transport av militært personell og deres familier mellom hjem og kaserneområde. Transporten skal anses som spesiell rutetransport selv om den tilrettelegges for å tilfredsstille brukernes ulike behov.

Organisering av parallell eller midlertidig transport som betjener samme kundekrets som eksisterende rutetransport, samt rutetransport som foregår uten at den stopper ved visse stoppesteder eller ved at den stopper ved ekstra stoppesteder, skal omfattes av de samme regler som eksisterende rutetransport.

Transport utenfor rute

Transport utenfor rute er transport som ikke faller inn under definisjonen av rutetransport, herunder spesiell rutetransport, og som særlig kjennetegnes ved at den frakter grupper av passasjerer som er satt sammen på initiativ fra en kunde eller fra transportøren selv. For organisering av parallell eller midlertidig transport som tilsvarer eksisterende rutetransport og

betjener samme kundekrets som den eksisterende rutetransporten, skal det kreves tillatelse etter framgangsmåten fastsatt i avsnitt I.

Transporttjenesten nevnt i nr. 2 anses som transport utenfor rute selv om den foregår med en viss regelmessighet.

Transport utenfor rute kan drives av en gruppe transportører som handler på vegne av samme oppdragsgiver. Navnene på transportørene samt eventuelle forbindelsespunkter underveis skal meddeles vedkommende myndigheter i medlemsstatene etter framgangsmåter som komiteen skal fastsette.

Transport for egen regning Med transport for egen regning menes transport som utføres av en fysisk eller juridisk person for ikke-kommersielle og ideelle formål, forutsatt at

transporten bare er en tilleggsvirksomhet for denne fysiske eller juridiske personen,

de benyttede kjøretøyer eies av denne fysiske eller juridiske personen, er anskaffet av vedkommende på avbetaling eller er gjenstand for en langsiktig leieavtale og føres av en av den fysiske eller juridiske persons ansatte eller av den fysiske eller juridiske personen selv.

Avsnitt I

Rutetransport som krever tillatelse

Artikkel 2

Tillatelsens art

Tillatelsen skal utstedes i transportforetakets navn; den kan ikke overdras til tredjemann. Transportøren som har mottatt tillatelsen, kan imidlertid med samtykke fra myndigheten nevnt i artikkel 3 nr. 1 i dette tillegg, utføre transporten gjennom en underleverandør. I dette tilfelle skal sistnevntes navn og rolle som underleverandør angis på tillatelsen. Underleverandøren skal oppfylle kravene fastsatt i vedleggets artikkel 13.

Dersom rutetransport utføres av en foretakssammenslutning, skal tillatelsen utstedes i alle foretakenes navn. Den skal utleveres til det ledende foretak, med kopi til de øvrige foretakene. Navnene på alle foretakene skal angis i tillatelsen.

Tillatelsen skal være gyldig i høyst fem år.

Tillatelsen skal inneholde følgende opplysninger:

tjenestetype,

transportrute, særlig avgangs- og bestemmelsessted,

tillatelsens gyldighetsperiode,

stoppesteder og ruteplan.

Tillatelsen skal være i samsvar med malen fastsatt i forordning (EF) nr. 2121/98 av 2. oktober 1998 om gjennomføringsregler for rådsforordning (EØF) nr. 684/92 og (EF) nr. 12/98 om dokumenter for persontransport med turvogn og buss (EFT L 268 av 3.10.1998, s. 10), innlemmet i EØS-avtalen og i avtalen EF-Sveits.

Tillatelsen skal gi innehaveren eller innehaverne rett til å utføre rutetransport på medlemsstatenes territorium.

En rutetransportoperatør kan benytte ekstrakjøretøyer for å avhjelpe midlertidige og ekstraordinære situasjoner. I slike tilfeller må transportøren sørge for at følgende dokumenter befinner seg i kjøretøyet:

en kopi av rutetransporttillatelsen,

en kopi av avtalen inngått mellom rutetransportoperatøren og foretaket som stiller ekstrakjøretøyer til rådighet, eller et tilsvarende dokument,

en bekreftet kopi av lisensen som er utstedt til rutetransportoperatøren.

Artikkel 3

Søknad om tillatelse

Transportører i andre medlemsstater enn Sveits som søker om tillatelse, skal inngi sine søknader i samsvar med bestemmelsene i artikkel 6 i forordning (EØF) nr. 684/92, endret ved forordning (EF) nr. 11/98 og innlemmet i EØS-avtalen og i landtransportavtalen EF-Sveits, og sveitsiske transportører som søker om tillatelse, skal inngi sin søknad i samsvar med kapittel 5 i forordning av 25. november 1998 om konsesjoner for persontransport (OCTV). Ved tjenester som er unntatt fra kravet om tillatelse i én medlemsstat, men undergitt tillatelse i en annen medlemsstat, skal transportører som søker om tillatelse inngi sine søknader til vedkommende myndigheter i den medlemsstat der avgangsstedet befinner seg.

Søknadene skal være utformet i henhold til malen fastsatt i forordning (EF) nr. 2121/98.

Personer som søker om tillatelse skal vedlegge alle tilleggsopplysninger som vedkommende anser som relevante, eller som utstedende myndighet ber om. Det skal særlig vedlegges en kjøreplan som gjør det mulig å kontrollere om bestemmelsene om kjøre- og hviletid overholdes. Transportører fra andre medlemsstater enn Sveits skal også vedlegge en kopi av fellellisensen for internasjonal persontransport på vei for annens regning som fastsatt i EØS-avtalen, og sveitsiske transportører skal vedlegge en kopi av tilsvarende sveitsisk lisens, utstedt til rutetransportoperatøren.

Artikkel 4

Framgangsmåte for utstedelse av tillatelser

Tillatelsen skal utstedes etter avtale med vedkommende myndigheter i de medlemsstater der passasjerene tas opp eller slippes av. Utstedende myndighet skal oversende disse myndigheter - og vedkommende myndigheter i de medlemsstater hvis territorium krysses uten at passasjerer tas opp eller slippes av - en kopi av søknaden og alle andre relevante dokumenter sammen med sin vurdering.

Vedkommende myndigheter i de medlemsstater som er blitt bedt om å gi sitt samtykke, skal underrette utstedende myndighet om sitt vedtak innen to måneder. Fristen skal regnes fra den dag anmodningen om uttalelse mottas, som angitt på mottakskvitteringen. Dersom utstedende myndighet ikke har mottatt et svar innen denne frist, skal de forespurte myndigheter anses å ha gitt sitt samtykke, og utstedende myndighet skal utstede tillatelsen.

Med forbehold for nr. 7 og 8 skal utstedende myndighet gjøre sitt vedtak innen fire måneder etter at transportøren har inngitt søknaden.

Søknaden skal innvilges, med mindre:

søkeren ikke er i stand til å utføre transporten det er søkt om tillatelse for, med det materiell som direkte står til vedkommendes rådighet,

søkeren tidligere ikke har overholdt nasjonale eller internasjonale regler for veitransport, og særlig vilkår og krav for tillatelse til å utføre internasjonal persontransport på vei, eller har begått alvorlige overtredelser av bestemmelser om trafikksikkerhet, særlig bestemmelsene om kjøretøyer og førernes kjøre- og hviletid,

vilkårene for tillatelse ikke er oppfylt ved søknad om fornyet tillatelse,

det kan godtgjøres at transporten det er søkt om tillatelse for, vil kunne utgjøre en direkte trussel for en rutetransport som allerede har tillatelse, unntatt i tilfeller der den aktuelle rutetransport utføres bare av en enkelttransportør eller en gruppe av transportører,

det viser seg at søkeren har til hensikt å utføre bare den transporten som er mest innbringende på de berørte strekninger,

vedkommende myndighet i en medlemsstat fastslår, på grunnlag av en grundig analyse, at nevnte transport vil kunne få alvorlige følger for levedyktigheten til tilsvarende jernbanetransport på de berørte direktestrekninger. Alle vedtak som gjøres i henhold til denne bestemmelse, skal meddeles de berørte transportører sammen med en begrunnelse.

Vedkommende myndighet i en medlemsstat kan fra 1. januar 2000, dersom eksisterende internasjonal transport med turvogn og buss får alvorlige følger for levedyktigheten til tilsvarende jernbanetransport på de berørte direktestrekninger, med komiteens samtykke og med seks måneders varsel til transportøren suspendere eller tilbakekalle tillatelsen til å utføre den internasjonale transporten med turvogn og buss. Det at en transportør tilbyr lavere priser enn andre veitransportører eller det at andre transportører allerede utfører veitransport på den aktuelle strekningen, gir i seg selv ikke grunn til å avslå søknaden.

Utstedende myndighet kan avslå søknader bare av grunner som er forenlige med dette vedlegg.

Dersom framgangsmåten for å inngå avtalen nevnt i nr. 1 ikke fører til en avtale, kan saken oversendes til komiteen.

Komiteen skal så raskt som mulig gjøre vedtak, som skal få virkning innen 30 dager etter at det er meddelt de berørte medlemsstater.

Når framgangsmåten fastsatt i denne artikkel er fullført, skal utstedende myndighet underrette alle myndigheter nevnt i nr. 1 om sitt vedtak, og skal eventuelt oversende dem en kopi av tillatelsen.

Artikkel 5

Utstedelse og fornyelse av tillatelser

Når framgangsmåten fastsatt i artikkel 4 er fullført, skal utstedende myndighet enten gi tillatelse eller formelt avslå søknaden.

Avslag på en søknad skal begrunnes. Medlemsstatene skal sikre at transportørene har mulighet til å hevde sine rettigheter dersom de får avslag på sin søknad.

Artikkel 4 i dette tillegg får tilsvarende anvendelse på søknader om fornyet tillatelse eller om endring i vilkårene for den transport det søkes om tillatelse for. Ved en mindre viktig endring i transportvilkårene, særlig justering av takster og ruteplaner, er det tilstrekkelig at utstedende myndighet underretter vedkommende myndighet i den andre medlemsstaten om disse opplysningene.

Artikkel 6

Bortfall av en tillatelse

Framgangsmåten som skal følges ved bortfall av en tillatelse, skal være som fastsatt i artikkel 9 i forordning (EØF) nr. 684/92, innlemmet i EØS-avtalen, og i artikkel 44 i OCTV.

Artikkel 7

Transportørens plikter

Untatt ved force majeure skal en transportør som driver rutetransport, treffe nødvendige tiltak inntil tillatelsen utløper, for å sikre at transporten oppfyller de nødvendige kravene til kontinuitet, regelmessighet og kapasitet samt andre vilkår fastsatt av vedkommende myndighet i samsvar med artikkel 2 nr. 3 i dette tillegg.

Transportøren skal gjøre transportrute, stoppesteder, ruteplan, takster og transportvilkår kjent, i den grad de ikke er nedfelt i loven, på en slik måte at opplysningene er lett tilgjengelig for alle brukere.

De berørte medlemsstater skal ved felles overenskomst og etter avtale med innehaveren av tillatelsen, kunne foreta endringer i driftsvilkårene for rutetransport.

Avsnitt II

Transport utenfor rute og annen transport som ikke krever tillatelse

Artikkel 8

Kontrolldokument

Transport som nevnt i vedleggets artikkel 14 nr. 1 i vedlegget skal utføres i henhold til et kontrolldokument (kjøreskjema).

En transportør som utfører transport utenfor rute, skal fylle ut et kjøreskjema før hver reise.

Heftene med kjøreskjemaer skal utstedes av vedkommende myndigheter i den medlemsstat der transportøren er etablert, eller av organer utpekt av nevnte myndigheter.

Malen for kjøreskjemaet og nærmere regler for bruken av det, skal være som fastsatt i forordning (EF) nr. 2121/98.

Artikkel 9

Attest

Attesten nevnt i artikkel 14 nr. 6 i dette vedlegg skal utstedes av vedkommende myndighet i den medlemsstat der kjøretøyet er registrert. Den skal være i samsvar med malen i forordning (EF) nr. 2121/98.

Avsnitt III

Kontrollrutiner og sanksjoner

Artikkel 10

Transportbevis

Passasjerer som benytter rutetransport, unntatt spesiell rutetransport, skal under hele reisen være i besittelse av et individuelt eller kollektivt transportbevis som inneholder følgende opplysninger:

avgangs- og bestemmelsessted og eventuelt hjemreise,

transportbevisets gyldighetsperiode, og

transportpris.

Transportbeviset omhandlet i nr. 1 skal forevises på anmodning fra en autorisert kontrollør.

Artikkel 11

Veikontroller og kontroller i foretakene

Ved transport for en annens regning skal følgende dokumenter oppbevares i kjøretøyet og forevises på anmodning fra en autorisert kontrollør: en bekreftet kopi av en medlemsstatslisens, avhengig av tjenestetypen, enten tillatelsen (eller en bekreftet kopi av den), eller kjøreskjemaet. Ved transport for egen regning skal attesten (eller en bekreftet kopi av den) oppbevares i kjøretøyet og forevises på anmodning fra en autorisert kontrollør. Ved tjenester som omfattes av artikkel 14 nr. 2 i dette vedlegg, skal avtalen eller en bekreftet kopi av den tjene som kontrolldokument.

Transportører som driver internasjonal persontransport med turvogn eller buss, skal tillate enhver kontroll som er ment å sikre at transporten utføres på en korrekt måte, særlig med hensyn til førernes kjøre- og hviletid.

Artikkel 12

Gjensidig bistand

Vedkommende myndigheter i medlemsstatene skal på anmodning utveksle alle relevante opplysninger de har om:

overtredelser av bestemmelser i dette tillegg og av alle andre regler for internasjonal persontransport med turvogn og buss som er begått på deres territorium av en transportør fra en annen medlemsstat, og om de sanksjoner som er pålagt,

de sanksjoner som er pålagt egne transportører for overtredelser som er begått på en annen medlemsstats territorium.

Vedkommende myndigheter i medlemsstaten der transportøren er etablert, skal tilbakekalle medlemskapslisensen dersom innehaveren:

ikke lenger oppfyller vilkårene fastsatt i vedleggets artikkel 13 nr. 1,

har gitt unøyaktige opplysninger med hensyn til de data som var nødvendige for å utstede medlemskapslisensen.

Utstedende myndighet skal tilbakekalle en tillatelse dersom innehaveren ikke lenger oppfyller vilkårene for utstedelse av tillatelsen i henhold til dette tillegg, særlig dersom vedkommende myndigheter i medlemsstaten der transportøren er etablert, ber om det. Utstedende myndighet skal umiddelbart underrette vedkommende myndigheter i de øvrige medlemsstatene.

Dersom transportøren begår en alvorlig overtredelse eller gjentatte mindre overtredelser av transportbestemmelsene og bestemmelsene om trafikk sikkerhet, særlig med hensyn til kjøretøyer, førernes kjøre- og hviletid og drift uten tillatelse av parallell eller midlertidig transport som nevnt i artikkel 1 nr. 2.1, kan vedkommende myndigheter i medlemsstaten der transportøren er etablert, tilbakekalle transportørens medlemskapslisens eller midlertidig og/eller delvis tilbakekalle de bekreftede kopiene av vedkommendes medlemskapslisens.

Sanksjonene skal fastsettes etter hvor alvorlig overtredelsen begått av medlemskapslisensens innehaver er, og ut fra det totale antall bekreftede kopier vedkommende har til rådighet i forbindelse med sin internasjonale transportvirksomhet.

Tillegg 8 Liste over bestemmelser i bilaterale veitransportavtaler mellom medlemsstatene om utstedelse av tillatelse til tresidig persontransport

Avtale mellom Det sveitsiske føderale råd og Fyrstedømmet Liechtensteins regjering om internasjonal persontransport på vei av 1. april 1999: Artikkel 3: persontransport utenfor rute. Artikkel 4: persontransport i rute og transport av pendlere. Artikkel 5: internasjonal transport.

Avtale mellom Det sveitsiske føderale råd og Kongeriket Norges regjering om internasjonal persontransport på vei og godstransport av 26. mai 1998: Artikkel 3: persontransport. Artikkel 6: kabotasjeforbud.

Tillegg 9 Liste over bilaterale avtaler mellom medlemsstatene som helt eller delvis omhandler saker som hører under vedleggets virkeområde

Avtale mellom Det sveitsiske føderale råd og Kongeriket Norges regjering om internasjonal persontransport på vei og godstransport av 26. mai 1998.

Tollunionen med Liechtenstein: Avtale mellom Det sveitsiske føderale råd og Fyrstedømmet Liechtensteins regjering om Fyrstedømmet Liechtensteins innlemmelse i det sveitsiske tollområdet av 29. mars 1923.

Avtale mellom Det sveitsiske føderale råd og Fyrstedømmet Liechtensteins regjering om internasjonal persontransport på vei av 1. april 1999.

Tillegg 10 Sveitsisk grenseområde

Sveits' grenseområde er definert i vedlegg 4 til protokollen fra det 5. møtet i den blandede komité opprettet i henhold til 1992-avtalen, som ble avholdt i Brussel 2. april 1998. Det består vanligvis av området innenfor en radius av 10 kilometer rundt et tollsted.[\[4\]](#)

[1]

Transportørens navn eller forretningsnavn og fullstendige adresse.

[2]

Heretter kalt «EFTA-statene».

[3]

Med «kjøretøy» menes en motorvogn registrert i en EFTA-stat eller et vogntog der minst motorvognen er registrert i en EFTA-stat, og som benyttes utelukkende til godstransport.

[4]

Dette dokumentet kan fås ved henvendelse til den enkelte medlemsstats transportministerium.